

РЕШЕНИЕ

№ 6243

гр. София, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4453** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.284 от ЗИНЗС, вр. чл. 203 от АПК и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба от Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], чрез адв. Т. И. от САК, против Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"(ГДИН), предявена на правно основание чл.284 ЗИНЗС, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 21 000, 00 лв., ведно със законната лихва считано от 27.09.2019г., произтичащи от нарушение на чл.3 ЕКПЧ и чл.3 ЗИНЗС - унижително отнасяне и нечовешко отношение вследствие оковане в метални вериги през периодите на хоспитализация в Медицински институт(МИ) на МВР, общо 13 дни: 28.03.2019г.-01.04.2019г.(5 дни); 18.06.2019г. – 21.06.2019г.(4 дни) и 24.09.2019г. – 27.09.2019г.(4 дни).

Ищецът твърди, че през периода 15.02.2017г. – 31.01.2020г. пребивавал в централен затвор [населено място], където изтърпява присъда „лишаване от свобода“. Заболял от тежка форма на туберкулоза, довела до инвалидност -80% неработоспособност, установена с ЕР на ТЕЛК от 15.09.2017г., препотвърдена с ЕР на ТЕЛК за 2018г., 2019г., 2020г., 2021г.). Вследствие заболяването е с тежка дихателна(белодробна) недостатъчност, като капацитета на белия дроб е около $\frac{1}{4}$ от нормалния. Диагностициран е и с вирусен хепатит. Поради заболяванията си е настаняван три пъти в Медицински институт на МВР [населено място], общо 13 дни: 28.03.2019г.-01.04.2019г.(5 дни); 18.06.2019г. – 21.06.2019г.(4 дни) и 24.09.2019г. –

27.09.2019г.(4 дни), през което време бил придружаван от двама служители на ГДИН и бил привързан(окован) за ръката или крака към болничното легло с метална верига, с изключение на периодите на хранене, прегледи и посещения на тоалетна. По този начин ненужно е била ограничена свободата на движение, сънят му бил разстроен и се почувствал унижен. При вземането на тези мерки не било съобразено здравословното му състояние, наличието на охранители в стаята и нежеланието му за бягство, което се доказва от прекъсване изпълнението на присъдата. В резултат на оковаването към леглото се е стигнало до „унизително нечовешко отнасяне“ по смисъла на чл.3 ЕКПЧ, тъй като е било ограничено свободното придвижване в стаята, затруднено е движението на прикования крайник, което предизвиква напрежение особено нощем и пречи на съня. Претендира присъждане на исковата сума от 21 000,00лв., ведно със законната лихва от 27.09.2019г., като обезщетение за негативните изживявания в резултат на унижителното нечовешко отнасяне. В исковата молба е цитирана практика на ЕСПЧ – делото „А. Hеnаf v.F.“, „Scordino v.I.“, делото „С. Н. и др. срещу България“ и др.

С молба от 23.05.2022г. адв. Т. претендира присъждане на осн. чл. 38, ал.2 ЗАдв. на адвокатско възнаграждение в минималния размер по чл.8, ал.1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, но не по-малко от 700лв.

В съдебно заседание ищецът се представлява от адв. Т., който поддържа исковата молба. Подробни съображения в подкрепа на исковата претенция са изложени от процесуалния представител на ищеца в писмени бележки.

Ответникът - Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", в писмения отговор на исковата молба и в съдебно заседание, чрез юрк. М., признава допустимостта на исковата молба, но по същество се твърди неоснователността ѝ. В отговора се твърди, че на ищеца не са поставяни крачни белезници.

Прокурорът дава становище за отхвърляне на исковата молба.

След приключване на устните състезания, от адв. Св.И. са депозиран писмени бележки с вх.№35198/04.10.2022г., в които излага съображения относно доказателствената тежест в процеса и процесуалната легитимация на ответника, както и твърдение че действията на прокуратурата са в нарушение на чл.6, пар.1 ЕКПЧ, на принципа на процесуално равенство, за което се позовава на делото „Mеchinskаyа v. R.“. Това нарушение от страна на представителя на прокуратурата следва да бъде отчетено при определяне размера на обезщетението.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че Ищецът Х. И. изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] и че през исковите периоди 28.03.2019г.-01.04.2019г.(5 дни); 18.06.2019г. – 21.06.2019г.(4 дни) и 24.09.2019г. – 27.09.2019г.(4 дни), общо 13 дни е бил хоспитализиран в МИ на МВР [населено място].

С Експертно решение(ЕР) на ТЕЛК към Център за психично здраве- С. област от 15.09.2017г. на ищеца е определена 80% намалена работоспособност с водеща диагноза: Туберкулоза на дихателните органи, потвърдена бактериологично и хистологично и с общо заболяване: Инфилтративно-пневмонична туберкулоза. Инвалидността е потвърдена с ЕР от 16.08.2018г., от 16.07.2019г., 26.06.2020г. и 30.07.2021г.

Престоят на ищеца в МИ – МВР [населено място] през исковите периоди се установява от представените три броя епикризи(л.22-л.24), в които е посочена

диагнозата: Хроничен вирусен хупатит С; Придружаващи заболявания: Фибро-кавернозна ТБК, наркотична зависимост. В епикризите обективното състояние на ищеца е определено като задоволително общо, описани са направените му медицински изследвания. Приложено е функционално изследване на дишането на ищеца, направено на 19.02.2021г. от пулмолог-фтизиатър, със заключение: смесен вентилаторен синдром с преобладаване на обструкцията много тежка степен.

От представената докладна записка вх.№5741/08.06.2022г. до началника на затвора С. се потвърждават трите хоспитализации на ищеца, съвпадащи с исковите периоди, като е бил обособен външен пост с денонощна охрана от двама постови надзиратели. Издадени са на основание чл.135, ал.4 и ал.6 ЗИНЗС заповеди на началника на затвора №№233/28.03.2019г., 446/18.06.2019г. и 716/24.09.2019г. за извеждането на ищеца от затвора с определения охранителен пост.

Представено е копие от постова книга, водена за външен пост № 27А, за периода 07.06.2016г.-12.02.2020г., където са описани вещите, материалите и документите, които са предавани при сдаване на поста. Между вещите са описани 1 бр.ръчни и крачни белезници.

Приложена е утвърдена от началника на затвора от 14.11.2018г. Инstrukция за особеностите на пост №27А(външно болнично заведение) и произтичащите задължения на постовите надзиратели; Инstrukция №1 от 22 март 2019г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, издадена от министъра на правосъдието и обн. в ДВ бр.27/02.04.2019г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е процесуално допустим, предявен пред компетентния съд.

Искът е предявен срещу ГД „ИН“ – юридическо лице на бюджетна издръжка съгласно чл. 12, ал. 2 от ЗИНЗС, към чиято административна структура принадлежи органа, от чийто незаконосъобразни бездействия са причинените вреди. Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗИНЗС Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е юридическо лице, централен орган на изпълнителната власт свързана с изпълнение на наказанията. Дейността по изпълнение на наказанията и задържането под стража представлява административна по своето естество дейност - осъществяване правомощия на държавното управление, на изпълнителната власт. Правомощията на служителите на ГД "ИН"са властнически спрямо изтърпяващите наказание "лишаване от свобода", а отношенията са на власт и подчинение, на субординация, в рамките на които се осъществяват функции на държавното управление. Лишените от свобода, които страдат от болест могат да бъдат хоспитализирани в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода, като те могат да бъдат изпратени в случаите по чл. 135, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗИНЗС и то въз основа на заповед на началника на затвора, по предложение на директора на директора на специализирана болница или на медицинския център. При тази законова регламентация съдът приема, че преместването за лечение и охраняването на лишения от свобода в лечебното заведение се осъществява посредством волеизявление на началника на затвора, което представлява административен акт, поради което е неоснователно направеното от прокурора възражение, че ответника ГДИН не е пасивно легитимиран да отговаря по предявения иск.

Материално правната уредба, съдържаща се в чл.284, ал. 1 ЗИНЗС, предвижда, че

държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл.3.

В чл.3, ал.1 ЗИНЗС се съдържа забрана осъдените да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според втората алинея за нарушение на ал.1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, изразяващи се в липса на достатъчна жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Законът не изчерпва всички видове нарушения и дава възможност в исковите молби да се релевират и други нарушения. Но основният акцент се поставя върху уронване, засягане на човешкото достойнство в резултат на неблагоприятните условия, в които затворниците са поставени.

Основателността на предявения иск предполага установяване на наличие на следните материално правни предпоставки: 1) нарушение на забраната по чл.3 от ЗИНЗС, което изисква условията и обстоятелствата, при които ищецът е бил поставен през исковия период и на които основава исканията си до съда, да са в нарушение на забраната по чл.3 от ЗИНЗС; 2) настъпила неимуществена вреда в правната сфера на ищеца в резултат на нарушението на чл.3 ЗИНЗС; 3) неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл.284, ал.5 от ЗИНЗС.

Предмет на разглежданата искова претенция е обезщетяване на претърпени от ищеца неимуществени вреди от „нечовешко и унижително отнасяне“, като последица от проявните форми на нарушения на чл.3 от ЗИНЗС вр. с чл.3 Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) през исковия период, свързани с необоснована употреба на помощни средства при престоя му във външно болнично заведение.

Медицинското обслужване на лишените от свобода се осъществява в медицински центрове и специализирани болници за активно лечение, разкрити към местата за лишаване от свобода по реда на чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения. При необходимост медицинското обслужване може да се осъществява и в други лечебни заведения. Съгласно чл. 135 от ЗИНЗС, лишените от свобода се изпращат в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода, когато: в лечебните заведения към местата за лишаване от свобода няма условия за провеждане на необходимото лечение; се налага лечение на инфекциозни заболявания; са необходими консултативни прегледи или специализирани изследвания. Изпращането на лишени от свобода за лечение в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода се извършва със заповед на началника на затвора по предложение на директора на специализираната болница за активно лечение на лишени от свобода или на директора на медицинския център. При спешни случаи или за консултативни прегледи и специализирани изследвания изпращането се извършва с устно нареждане на началника на затвора.

По делото няма спор, че в съответствие с изискванията на глава X от ЗИНЗС, жалбоподателят е здравно осигурено лице, а медицинското му обслужване през

исковите периоди е осъществено във външно лечебно заведение – Медицински институт на МВР.

С Инструкция за особеностите на пост №27А(външно болнично заведение) и произтичащите задължения на постовите надзиратели, издадена на основание чл.304 ППЗИНЗС и утвърдена от началника на затвора [населено място] на 14.11.2018г., са уредени правилата за поддържане на временен пост за лечение на лишен от свобода във външно болнично заведение. Съгласно инструкцията постовите се сменят поединично и в болничната стая има непрекъснато надзирател, който следи поведението на лишения от свобода, като охраната на лишения от свобода, настанен във външно болнично заведение, задължително се осъществява от двама надзиратели. В р.І, т.2 е посочено, че при настаняването на лишения от свобода във външно болнично заведение, началника на затвора разпорежда дали да бъдат поставени белезници в болничната стая за определен период, след извършване на преценка на възрастта, пола, физическото и здравословно състояние и индивидуална оценка на риска на лицето. При разпореждане за поставяне на белезници, същите се поставят без да се притягат и причиняват физическо страдание. В т.6 е уредено задължителното поставяне на ръчни и крачни белезници, а именно при напускане на болничната стая, както и че ръчните белезници се свалят във времето за личен тоалет, като остават крачните.

Организацията, изпълнението, контролът и отчетността, вкл. мерките за изолация и охрана при осъществяване на конвойната дейност в ГДИН и териториалните ѝ служби са уредени в Инструкция №1 от 22 март 2019г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, издадена от министъра на правосъдието и обн. в ДВ бр.27/02.04.2019г.

Твърденията в исковата молба за нарушение на чл.3 ЗИНЗС са във връзка с необоснованото използване на помощни средства – белезници, при престоя на ищеца в болничното заведение през исковите периоди, общо 13 дни. Съдът, при разпределяне на доказателствената тежест е указал на ответника, че следва да представи доказателства за осигуряване на законовите изисквания при престоя на ищеца през исковите периоди на хоспитализация, свързани с употреба на помощни средства; да ангажира доказателства, с които да обори твърденията на ищеца, изложени в исковата молба за допуснато нарушение на чл.3 ЕКПЧ и чл.3 ЗИНЗС, както и че в случай на неизпълнение на това задължение, на основание чл. 284, ал.3, предл.второ и ал.5 от ЗИНЗС съдът приема за доказани твърденията на ищеца.

Както бе посочено по-горе, съгласно т.2, р.І от Инструкция за особеностите на пост №27А(външно болнично заведение) и произтичащите задължения на постовите надзиратели, при настаняването на лишения от свобода във външно болнично заведение, началника на затвора разпорежда възможността да бъдат поставени белезници в болничната стая за определен период, след извършване на преценка на възрастта, пола, физическото и здравословно състояние и индивидуална оценка на риска на лицето. Доказателства за такова разпореждане не бе ангажирано от ответната страна, освен издадените на основание чл.135, ал.4 и ал.6 ЗИНЗС заповеди на началника на затвора №№233/28.03.2019г., 446/18.06.2019г. и 716/24.09.2019г. за извеждането на ищеца от затвора с определения охранителен пост, в които не се съдържа информация за такова разпореждане, както и за извършена индивидуална преценка на риска на ищеца. С оглед изложеното, на основание чл.284, ал.3, изр.

второ съдът приема за доказани фактите, изложени в исковата молба относно използването на помощни средства-белезници по време на престоя на ищеца в болничното заведение. Косвено доказателство за това представляват и копията от постовата книга, удостоверяващи че при предаване на поста са предавани и белезници-1 бр.ръчни и 1 бр. крачни. Началникът на затвора, в съответствие със законовите изисквания, е следвало да извърши преценка на възрастта, пола, физическото и здравословно състояние и индивидуална оценка на риска на ищеца, като човек с увреждания, и да обоснове необходимостта от използване на помощни средства при престоя му в болничното заведение. Необоснованото поставяне на белезници през исковия период обуславя нарушаване на общата забрана на нечовешко и унизително отношение, въведена с чл.3 ЗИНЗС, съответна на чл.3 ЕКПЧ.

За да попадне в обсега на чл. 3, дадено лошо третиране трябва да е достигнало определен праг на суровост. Оценката на този минимум е относителна по своята същност; тя зависи общо от всички данни по случая и по-специално, от времетраенето на третирането, от неговите физически или психически последствия, както понякога и от пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. ЕСПЧ осъжда като „нечовешко“ отношението, което по-специално е било приложено предумишлено, в продължение на часове и е причинило телесни повреди или силни физически и психически страдания. Той счита за „унизително“ отношение, което по естеството си поражда у жертвите чувство на страх, безпокойство и малоценност, способни да ги унижат или засегнат. В действителност, когато човек е лишен от своята свобода, използването на физическа сила и на средства за принуда спрямо него, когато това не е строго необходимо поради неговото поведение, засяга човешкото му достойнство и по принцип представлява нарушение на правото, гарантирано в чл. 3 (дело Д. Д. срещу България-решение от 16 декември 2014 г.). ЕСПЧ, също така е приемал по много дела, че поставянето на белезници или вериги на болен или по друга причина слаб човек са непропорционални на изискванията за сигурност и предизвикват неоправдано унижение, независимо дали умишлено или не (Korneukova and Korneukov v. Ukraine, 2016). ЕСПЧ е установил например, че няма основание за използването на белезници или вериги при следните обстоятелства: поставяне на белезници на болен затворник в болница докато чака операция (Henaif v. F., 2003); поставяне на белезници на физически отслабен болен затворник по време на отвеждането му в болница (Mouisel v. F., 2002).

Поставянето на ищеца в неблагоприятни условия, чрез употребата на помощни средства през исковия период, само по себе си представлява третиране, способно да породи у него емоционално и морално страдание, стрес и безпокойство. При наличие на нарушение на някоя от посочените в чл.3 от ЗИНЗС хипотези, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното (чл. 284, ал.5 от ЗИНЗС). Нарушение на забраната по чл.3 ЗИНЗС действително има за пряка последица неимуществени вреди за засегнатото лице. Законодателят изрично приема, че поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ уронва човешкото достойнство или поражда чувство на страх, незащитеност или малоценност. В случая, установеното нарушение

на забраната обуславя извод за „нечовешко“ и „унизително“ отношение спрямо ищеца, което превишава целите на изтърпяване на наказанието, за което способства изключително и личното му положение. Като страдащ от тежко белодробно заболяване, за което е инвалидизиран, безспорно ищецът, спрямо когото са използвани помощни средства-белезници, в болничното заведение, е претърпял негативните изживявания, посочени в исковата молба.

Нарушени са правата на ищеца(който е с инвалидност поради общо заболяване - 80%), произтичащи от чл.15,т.2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, която изисква държавите - страни по конвенцията, да предприемат всякакви ефективни законодателни, административни, съдебни или други мерки, за да закрилят хората с увреждания, равноправно с всички останали срещу подлагане на изтезания или на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

След като нарушението е доказано, настъпването на неимуществените вреди се предполага до доказване на противното. Безспорно е доказано по делото, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, съставляващи нарушаване на общата забрана на нечовешко и унижително отношение, въведена с чл.3 ЗИНЗС, съответна на чл.3 ЕКПЧ. Отговорността на държавата е обективна и затова не отпада, ако липсва вина. След като неимуществените вреди се предполагат за възникнали, не се налага да се доказват. Подобно е положението и с причинната връзка. След като при наличието на доказано нарушение съдът е длъжен да приеме, че са възникнали неимуществени вреди, той няма да изследва и причинната връзка.

От изложеното до тук следва, че по делото се установява както допуснато нарушение на забраната по чл.3 ЗИНЗС, така и претърпените неимуществени вреди и причинната връзка между вредите и нарушението на забраната по тази разпоредба.

Обезщетението е с компенсаторна функция, доколкото компенсира вредите в техен паричен еквивалент. Тъй като няма утвърдена формула за неговото пресмятане, размерът му се определя от съда по справедливост при съобразяване на критерия по чл. 52 ЗЗД. Съдът следва да отчете конкретно установените по делото обстоятелства и отражението им върху лицето, както и характера, степента, интензитета и продължителността от време, през което са понасяни вредите.

Съдът съобрази и Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015г. по делото "Н. и други срещу България", съгласно което паричната компенсация като форма на обезщетение за претърпени неимуществени вреди не трябва да бъде в неразумен размер в сравнение с присъжданията за справедливо обезщетение, определени от ЕСПЧ по силата на чл. 41 от Конвенцията в подобни случаи, като насока в това отношение могат да служат принципите, изложени от ЕСПЧ в същото пилотно решение, а именно: фундаменталния характер на правото на всяко лице да не бъде подлагано на нечовешко или унижително отношение, от една страна, а от друга - времето, през което лишеният от свобода е бил поставен в условия на нечовешко и унижително отношение по смисъла на чл. 3 от КПЧОС, като най-важния фактор за оценка на претърпените вреди.

При определяне на размера съдът съобразява невисокият интензитет на негативните изживявания, доколкото не се ангажираха доказателства че ищецът е преживял повече от обичайните неблагоприятни последици, както и периодът от време - 13 дни, през които се е налагало да търпи негативни изживявания. Отчитайки тези обстоятелства, както и нормата на чл.52 ЗЗД, следва да бъде определено обезщетение в размер на 500,00 лв., ведно със законната лихва от 27.09.2019г., когато са преустановени незаконосъобразните действия на затворническата администрация (ТР 3/22.04.2005 г. на ВКС по т.д. 3/2004г.). При определяне на размера на обезщетението не следва да се съобразява сочената от ищеца съдебна практика, доколкото касае случаи с различаваща се с настоящия казус фактология.

Съдът намира, че въведено от ищеца фактическо обстоятелство за нарушение на правото на справедлив процес -чл.6, пар.1 ЕКПЧ(чрез участието на прокурор в съдебното производство), направено след приключване на съдебното дирене с молбата от 04.10.2022г., е неоснователно и не следва да бъде отчетено при определяне на обезщетението. Съдът следва да отбележи, че функциите на прокуратурата и способите за тяхната реализация са визирани в разпоредбата на чл. 127 от Конституцията. Главната задача, която основният закон възлага на прокуратурата, е да следи за спазване на законността и това е основното в нейната дейност. Тази основна функция на прокуратурата се осъществява в строго определени от конституционния законодател граници, очертани от него чрез способите, които са формулирани в разпоредбата на чл. 127, т. 1 – 6 от Конституцията. Една от тях е участието на прокурор в граждански и административни дела. Според 127, т.6 от Конституцията прокуратурата следи за спазване на законността, като в предвидените със закон случаи прокурорите участват в граждански и административни дела. Такъв изрично предвиден случай за участие на прокурор е именно процесуалната по своя характер разпоредба на чл. 286,ал.1 ЗИНЗС, която норма е императивна и ясна и не допуска възможност за двусмислено тълкуване. Поради изложеното съдът намира, че не е нарушен принципа на справедлив съдебен процес.

На основание чл.286, ал.3 ЗИНЗС, съдът съразмерно на уважената част от иска следва да осъди ответника за разноски, които съгласно чл.38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, са в размер не по-нисък от този по наредбата, приета на основание чл.36, ал.2 от същия закон. Съдът като съобрази присъденото обезщетение, предмета на делото и извършеното от адвоката - отговор на всички възражения на ответника и становище по всички относими въпроси от процесуално и материално-правно естество, предвиденото по чл.8, ал.1, т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, намира, че възнаграждение за адвоката в размер на 300,00 лв., съставлява един справедлив размер, и който не съставлява неоснователно обогатяване.

На основание гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция изпълнение на наказанията - МП [населено място] да заплати на ищеца Х. Т. И. с ЕГН [ЕГН] и с постоянен адрес [населено място], [улица], сумата от 500,00(петстотин) лева, ведно със законната лихва от 27.09.2019г., на основание чл.284, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, за претърпени неимуществени вреди, произтичащи от нарушение на чл.3 ЕКПЧ и чл.3 ЗИНЗС - унижително отнасяне и нечовешко отношение, вследствие оковаване с белезници през периодите на хоспитализация в Медицински институт(МИ) на МВР, общо 13 дни: 28.03.2019г.-01.04.2019г.(5 дни); 18.06.2019г. – 21.06.2019г.(4 дни) и 24.09.2019г. – 27.09.2019г.(4 дни), като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част над 500,00лв. до 21 000,00лв. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Главна дирекция изпълнение на наказанията да заплати на адвокат С. Т. И. от Софийска адвокатска колегия, с личен номер в Единния регистър на адвокатите [ЕГН], сумата от 300 (триста) лева за разноски. Решението подлежи на обжалване пред тричленен състав на Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: